

"גזל על השם דרךך - ובטח עלי - והוא יעשה"

מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל

מייל המערכת

(לתגובות, הערות, הארות וסיפורים):

alon7148454@gmail.com

טלפון: 052-7148454

פקס: 08-9941870

דיון הלכתי בשולחן השבת

משולחנם של גדולי ישראל

האם מותר להרוג כלב כדי לקבל ירושה

הרב יוסף אביטבול שליט"א

נשאלתי ע"י ידידי הגר"ר ראובן בנימין שלינגר שליט"א בזה"ל: אב שנפטר והשאיר חצי מליון ש"ח וכתב בצוואה לתת לכלב, עפ"י חוקי המדינה ימנו אפוטרופוס לכלב והכסף יועבר אליו, שואל היורש האם מותר לקיים תאונת דרכים להרוג את הכלב וע"י הכסף חוזר בחזרה ליורש. ע"כ לשון השאלה.

וראשונה ראיתי בזה תשובת מו"ר הגאון העצום רבי עמרם פריד שליט"א שמותר, וציון בזה עוד למש"כ בשו"ת תרומת הדשן חלק ב' ס' ק"ה אבן העזר ס' ה' סעי' י"ד שו"ת שבות יעקב חלק ג' ס' ע"א (לצורך אדם אין איסור צער בעלי חיים), ע"י אצמרה לשמן גליון 97 (מבואר בהרחבה בהריגה אין איסור צער בעלי חיים) עכ"ל.

והנה בשיעור השבועי שמוסר מרן הגר"ר זילברשטין שליט"א ביום שני בבית המדרש רמת אלחנן בבני ברק, אמר שנשאל בעניין הנ"ל (והוא כנראה ע"י כת"ר שליט"א) ואמר שייטכן לדינא שמותר מכה טעמים, א. הרי לצורך פרנסה מותר להרוג בעלי חיים, א"כ זה לצורך פרנסה, כדי לקבל את כסף הירושה, ב. הרי הכסף כעת גזל ביד האפוטרופוס ומבזבז את כספו של היורש, אם ישעה את המתוכנן יציל מגזל, ג. האב עשה עוול גדול בהעבירו את הכסף מהיורש לכלב, וע"י המעשה של הריגת הכלב, מצילים את האב מאיסור, אבל סיים בדבריו, עדיין צריך עיון, אולי בכל זאת, למה להרוג את הכלב, הרי יש לו עדיין תפקיד בעולם, והוא לא חטא עכ"ל מרן הגר"ר זילברשטין שליט"א.

ואולם אצתי יש לדון בזה דאף אי נימא דהותר בעלי חיים לצורך ממון, היינו היכא שהיה אצלו, אבל י"ל דסו"ס לגבי ירושה כיון שע"פ דין התורה הרי הממון שלו, לא חשיב רק כמניעת רווח, וחשיב כהפסד ממון גמור.

ובהערות מרן הגר"ר אלישיב עמ"ס ב"מ שם, כתב, להביא דברי הר"ן שכתב להקשות על האי דינא דזקן ואינו לפי כבוד הרי הוא פטור מפריקה, וקשה הרי יש כאן צער בעלי חיים ואינו ממונא, וכתב הר"ן לתרץ שכובד הבריות דוחה בעלי חיים בשב ואל תעשה, כיון שמותר צער בעלי חיים לצורך האדם, וכתב שם שהנה זה ברור שאדם רשאי להשתמש בבהמה לכל צרכיו לשחטה, אלא כל איסור צער בעלי חיים הוא רק שמצערה ללא צורך, (ע"י תה"ד סימן קה ונוב"ת י"ד ס"י), ומותר לאדם לעבוד בבהמה, ואעפ"כ הכא בפריקה אמרין דצריך להפסיד מלאכתו לצורך הצלת צער בעלי חיים, וצ"ל שזה הצער שבפריקה נחשב ללא צורך שימוש לאדם, ומה שהוא מפסיד ממון הוא דבר צדדי ואין זה פוטר מצער בעלי חיים עכ"ל, ונראה מדברי מרן הגר"ר ש"א שאם ההפסד ממון הוא דבר צדדי אין היתר, ואמנם י"ל כמ"ש דהכא סו"ס הירושה מגיע ליורש, ולא לכלל, וממילא ההפסד ממון ככה"ג אינו חשיב דבר צדדי, ויש עוד להאריך בזה, ובעזה"י עוד נאריך בזה בקובץ באר התורה מס' קעח יעו"ש.

• מבט בפרשה •

החיים המאושרים ביותר

במסכת אבות (פ"ה משנה כ"ג) מובאים שלושה דברים שמי שיש לו אותם הרי הוא מתלמידיו של אברהם אבינו, והם: עין טובה, רוח נמוכה ונפש שפלה. ומי שמחזיק בהיפך ממידות אלה הרי הוא תלמידו של בלעם הרשע.

בשורות הבאות נתמקד ב'עין טובה' נושא חשוב שמלווה כל יהודי בחיים, ובעצם זה מה שסולל לו את דרך ההסתכלות בחיים, שמובילה בצורה ישירה לשמחת חיים, לסיפוק, לאהבת הזולת, והכי חשוב אהבה אין סופית בבוא עולם.

אדם שהרגיל את עצמו להסתכל על כל דבר מהצד השלילי שבו, הוא לא יהיה שמח ומאושר בחיים, ויותר מזה חלילה הוא יכול ליפול לעצבות, ועוד כל מיני תופעות שמשפיעות על התפקוד היום יומי של בן אדם. וכאן צריך לומר את המשפט בצורה ברורה וחד משמעית: "תלחמו על הטוב שלכם. כלומר - גם להבטיח על אחרים בראייה טובה, ולא פחות מזה - תביטו על עצמכם בצורה טובה, צורה סלחנית, צורה שבונה אתכם כאנשים טובים וחלילה וחס לא כאנשים רעים או כאנשים מושלמים. (כן... על אותו משקל. תחושה של שפילות ומאידך, רדיפה אחר המושלמות שאינה קיימת בך או בכל בריה אחרת בעולם - מלבד בורא עולם שהוא המושלם בהכל - הם בדרך כלל המתכון לחיים לא מאושרים).

בפסיכולוגיה יש מונח שנקרא 'אפרת' - ראשי תיבות: אירוע, פרשנות, רגש, תגובה. כדוגמה לכך, מביא המשגיח מו"ר הגה"צ הרב דוד ברונר זצ"ל, הנחת כוס זכוכית על השולחן חבר שלך עבר ושבר אותו ואתה כעסת וצעקת עליו. מה היה לנו כאן? א. אירוע - הכוס שלך נפלה על הרצפה. ב. פרשנות - מסתבר שהוא עשה את זה בכוונה כי הוא לא זהיר והחבר אגרסיבי, ג. רגש - כעת אתה כועס עליו מבפנים על כך שהוא לא זהיר, ד. תגובה - אתה מתחיל לצעוק ולהרים עליו את הקול. כך בעצם כל סיפור ומקרה מתהווה לנגד עיניכם בכל רגע נתון. שרשרת האירועים הללו, לא בריאים בעליל וגם הם מורידים מאיכות החיים שלכם.

אז מה עושים כדי לשנות ולו במעט את איכות החיים? התשובה לכך פשוטה, ברורה וחד משמעית: ההסתכלות חיובית - עין טובה. כבר בשלב של הפרשנות צריך לשנות את החשיבה במקום: "הבחור הזה אגרסיבי, הוא עשה את זה בכוונה" - ל- "הוא בכללית בחור זהיר ועדין, וכעת הוא לא שם לב לא נורא זה יכול לקרות לי, לו, ולכולם!" כמה קל כמה פשוט. זה נקרא במילים אחרות עין טובה!

את השינוי שתראו לאחר תקופה קצרה אתם תראו במזמון! החיים שלכם יהיו יותר שמחים ושלווים, יותר קל לכם לאהוב ולהתחבר לאנשים ומעל הכל - אתם תרגישו טוב עם עצמכם, בלי כעסים, לחצים, עצביות, וכל מיני תחושות רעות.

בבקשה מכם תלחמו על החיים הטובים שלכם! על הראייה הטובה שלכם! תקחו כל אירוע ותראו איך אתם מייצגים ודנים לכך זכות כל מקרה שקורה אתכם.

בספר סוגה בשושנים הביא משמו של משגיח ישיבת 'עטרת ישראל' הגה"צ הרב יהושע קנל שליט"א, חתנא דבי נשיאה של מרן הגאון הגדול רבי ברוך מרדכי אזורי זצוק"ל שסיפר, שבהיותו בישיבה נכנסו אצל המשגיח הגה"צ הרב רבי מאיר חדש זצוק"ל, והיה מרבה לדבר עמם על 'עין טובה' והביא להם את דברי המדרש, שהלכו מספר תלמידים עם רבם וראו בדרכם נבילה סרוחה מושלכת. מיד כולם סרו והתרחקו, ואמרו: "מה נוראה נבילה זו". אמר להם אותו חסיד: "הביטו מה נאים שינייה הלבנות".

והיינו, שבכל דבר בעולם יש אפשרות לראות את הטוב שבו וח"ו את הרע שבו. אותו חסיד לימד אותם תמיד בכל דבר אף בנבילה סרוחה לראות רק את הטוב - כמה שינייה נאות.

ואם כן בוודאי ובוודאי לראות בחברך את מעלותי הרבות. שאין לך יהודי שאין בו מעלות וטובות כרימון ואם יביט היטב במבט של עומק ולא במבט שיטחי, לעולם יוכל לראות את הטוב העצום הגנוז בכל לב של יהודי ולהבחין במעלתו המיוחדת.

לע"נ: מו"ר אבי משה בן עישה, עישה בת חניה, רבי עזריאל בן כוכב, חדווה בת מיכל מסעודה, מרן רבנו עובדיה יוסף בן גורג'יה, ר' יצחק בן שושנה חמשנה, ישראל אפללו בן איזה, יאיר עידן בן יעקובא תחי, מקיס בן שקלילה, הרב אברהם ביתא בן ברקא, אמנו בן יחיא פנחס, ר' אליהו איטח בן עזיזה, ורדה בת זכרונה, ניסים בן זינה, לזכ"ל: אילה יסנה בת יפה | להצלחה בריאות ופרנסה טובה: א"מ יפה בת ורדה תחי | לזיווג הגון והצלחה בכל העניינים: דניאל חביב בן יפה, שלום בן יעל | מוקדש לשחרור החטופים במהרה

מצמרר
ומרגש!

סגירת מעגלים

בזמן שחגית נצלה מטביעה בכנרת, היא לא חלמה שבנה יציל את הבן של המצילה. וזה לא נגמר שם. שני שידוכים שיצאו בצורה מרגשת, לזוג נערים עם 'מום' שאירע להם בתלמוד תורה

עם אימי בעקבות עליות ומורדות וויכוחים שהיה בניהם.

השיא של השפל בקשר, היה באותה שבת מחנה. חגית נהגה ללגלג על אימי בכל עת מצוא שהיא ראתה לנכון. על השער היבש והמטולטל, על צורת דיבורה המצחיקה וגם על הבגדים הלא חדישים' שהיא הייתה נוהגת ללבוש. אמא שלי תמיד בחרה להבליג, מידי פעם היא הייתה מחזירה לה ביציאה קטנה שאחריה הייתה אש ותימרות עשן.

לא על היחסים של אימי ושל חגית באתי לספר, וגם לא על השבת מחנה. אלא על יום ראשון בבוקר, לפני החזרה לסמינר, הבנות ירדו לשחות בכינרת. אמא שבלי הייתה טובה בשחייה ואילו חגית פחות. כשאמי התקדמה בשחייה למרחק של כמה מטרים טובים, חגית ניסתה לשחות לעברה. חלק מהתהליך לחפש אותה ב'קטנות'. הבעיה הייתה שחגית כמעט ולא ידעה לשחות, והתוצאה לא אחרה מלבוא, רגע אחד של איבוד עשתונות, חגית החלה לצלול פנימה. מים רבים נכנסו לאפה ולפיה והיא החלה להשתעל ולהיחנק. אמא שלי שראתה אותה ממרחק של כמה מטרים שחתה לעברה ובלי מחשבה של רגע, נטלה אותה על גבה וקידמה אותה לחוף.

כשהגיעו לחוף אימי טיפלה בחגית במסירות נפש. היא הוציאה לה את כל המים שהיא בלעה תוך כדי פעולות הצלה ראשונות. צוותי ההצלה שהגיעו לזירה טפלו בה במקום, ובעקבות חשש למים שנכנסו למקומות מסוכנים החליטו לפנות אותה לבית החולים. ואיך לא - אמא שלי הייתה המלווה.

בדרכם לבית החולים, חגית לא יכלה להביט לאימי בעיניים ובקשה ממנה סליחה מעומק הלב. אמא שלי, עם כל הלב הטוב שלה לא יבשה אותה ואמרה לה שהכל טוב מצידה, והיא אוהבת אותה. הם הגיעו לבית החולים, שם בחרו להשאיר את חגית למעקב של יומיים, בכדי לבדוק שהמדדים לא יקרוסו חלילה. אמי עזבה אותה בשלב מאוחר יותר וחזרה לסמינר. כעבור יומיים גם חגית חזרה.

אם אתם חושבים שהם הפכו בין יום לחברות הכי טובות, הרי שטעות היא בידכם. הם אכן הפסיקו לריב אבל הקשר נשמר בתדר נמוך בלי מריבות וכלי וויכוחים.

בשעה שהגיעו לפרק השידוכים כל אחת התחתנה והקימה את ביתה במרכז הארץ. גם אמי וגם חגית, בנו בתים לתפארת. אבל הקשר, הלך והתרופף עד שהוא נשכח לחלוטין.

||| המשך בעמוד הבא

את תלאות החיים שעברנו עם אחי התאום אברהם אני לא מאחלת לאף אחד בעולם גם לא לשונא הכי גדול שלי. אברהם, ילד מתוק וחינני, קבע לעצמו מדיניות של ילד שובב. ולא שובב כאחד השובבים הקיימים היום בעולם הילדים, אלא משהוא הרבה מעבר לכך. מה יכול להיות הרבה מעבר לכך? לקפוץ מעץ של כמה מטרים לדוגמא, או להדליק מדורה ולנסות לדלג מעליה. חיים ומוות, אלה היו משחקי השובבות של אברהם.

והי היום ויגדל אברהם הוא הגיע כבר לתלמוד תורה, חשבנו במשפחה שיהיה עם מי לדבר. ההורים שלי פרצו בבכי לא פעם ולא פעמים בעקבות מה שעולל אברהם, כמה מתנות כמה מבצעים וכמה הפתעות, אף לא אחת מהן פעלה את פעולתה.

עד אותו בוקר בו אימי מקבלת שיחת טלפון: "שלום גברת לוי", נשמע מנהל הת"מ מהצד השני. אימי דרכה לשמוע מה הפעם עולל אברהם שלה. "הבן שלכם אברהם פונה לבית החולים. הוא מרגיש טוב, מלבד כמה כוויות חזקות בראש". שקט ירד על סלון הבית. אמא בלעה את הלשון מרוב הלם, מנסה לדחוק את הרגשות הצידה ולתת לשכל לפעול.

בלי לחשוב הרבה, אבא ואמא התניעו את הרכב ושמו את פעמיהם לבית החולים "תל השומר". במחלקת טראומה שכב אברהם כשרופאים רבים מסביבו. "אברהם שלי, מה קרה לך", צרחה אימי כשהבחינה בפניו הקטנות, המצולקות והחבושות. "אברהם נכווה מאש חיה, ראשו ספג כוויות בדרגה כמעט הגבוהה ביותר". אמר הרופא לאימי כשהיא פורצת בבכי. הרופא הסביר לה, בין היתר, שמלבד הצלקת החמורה ביותר הנמצאת באף, הרי שבתוך כמה ימים הם יצליחו לרפאות את שאר הצלקות. אימי נרגעה קמעא מקווה שאכן דבריו של הרופא יתגשמו ויתקיימו.

באותו זמן ברפואה דחופה עמד חיים בתור לאחות הממיינת. חיים הגיע כשחתך עמוק חצה את החלק האמצעי של הראש באזור הלחיים והאף.

איך חיים קשור לכאן? זה כבר סיפור אחר לגמרי.

...

אמא שלי למדה באחד הסמינרים המפורסמים יותר בירושלים. בשכבה של אימי למדו 30 בנות מהמיטב של משפחות בני התורה. באחד הימים הנהלת הסמינר הודיעה על שבת מחנה עבור כלל הבנות שיתקיים במתחם נופש השוכן למרגלות ערי הגליל. האווירה הייתה נרגשת וכלל הבנות, ללא יוצאת מן הכלל נרשמו לאותה שבת. וגם חגית, הנערה שפחות הייתה בקשר

מכתב מאבא

מילים מרגשות, מסר של אהבה, ומשפטים של אמונה ובטחון מאת הרבנית גלאי תליט"א

את השיר הבא, השמיע לי אחד מידידי השבוע, וחשבתי לנכון שמחובתי להביא את המילים בפניכם - בהמשך לנכתב בשבוע שעבר במדור השכן החדש מעמוד הבא, עד כמה הקרבה של אבא אלינו.

על מילות השיר, חתומה הרבנית גלאי תליט"א, אשת חבר לגאון הצדיק רבי שמעון גלאי שליט"א. קחו את המילים הללו להמשך מסע חייכם, ותקבעו את המסרים שלו עמוק בליבכם, כי באמת שיש לנו אבא שאוהב ומטיב בכל מצב ובכל זמן. וזה נוסח השיר:

בני היקרים, כאן אבא אוהב,

כשאתם כאובים - לי כואב.

אם הייתם יודעים איך כל דבר נשקל,

היה לכם הרבה יותר קל.

בכל מעשי יש מטרה אחת,

להיטיב לכם בניי.

גם שקושי עליכם ניחת,

דעו אין רע שיוצא מלפני.

רק אמונה חזקה איתנה בלי הבנה בלי היגיון,

רק היא תעזור לכם לעבור כל קושי כל ניסיון.

הלוואי שיכולתי לכם להסביר,

איך סדרתי הכל בשבילכם.

לבינתיים לכם רק רוצה להבהיר,

בניי הכל לטובתכם.

שאגיע לגאול תבינו הכל,

רק תאמינו בלי להבין.

בניי היקרים, כאן אבא אוהב,

ממקומי במרומים עוקב.

יום אחר יום מכון, מנווט,

לרגע לא נם, לא שופט.

בכל מעשיי יש מטרה אחת,

להיטיב לכם בניי.

גם שקושי עליכם ניחת,

דעו אין רע שיוצא מלפני.

רק אמונה חזקה איתנה בלי הבנה בלי היגיון,

רק היא תעזור לכם לעבור כל קושי כל ניסיון.

האמנתי

חיים של שמחה וסיפוק
בדרך אמונה וביטחון בקב"ה
דניאל ברם

בשבילך נברא העולם

**האם באמת אני מעריך את עצמי? או חי את החיים?
כך תוכלו לבנות אישיות עם אהבה עצמית מתוך
עולם האמונה**

מי מאיתנו לא נסע אי פעם על אוטובוס מעיר לעיר ושבדרך הוא חוצה יישובים וקבוצים שאין בהם נפש חיה, וכל שכן שלא באמצעות התחבורה הציבורית...
כך אני מצאתי את עצמי באחד הפעמים נוסע באוטובוס לכיוון ירושלים. בדרךנו אל עיר ציון, האוטובוס נכנס למושבים נדחים, שזה אומר עיכוב של עוד 40 דקות. התאפקתי שלא לגשת לנהג, אבל בלב שלי רצדה המחשבה שכמעט 60 איש באוטובוס פשוט נוסעים תחנה אחר תחנה באזור נידח שאין אף אחד עומד וממתין שם, וכל זה בשביל מה? אבל כאמור, את המחשבות הללו שמרתי לעצמי. אולי בהמשך, אולי בפעם אחרת אני אשאל אותו...

ואז בתחנה האחרונה של אותו אזור, סוף העולם שמאלה ימינה ובכיכר עד הסוף... עמד לו קיבוצניק אחד שהמתין בתחנה, האוטובוס אסף אותו וחזרנו לכביש המקורי שאני מכיר, ומשם לירושלים.

מפאת זה שלא יכולתי להתאפק, שאלתי את הנהג לפרש המעשים שלו, וכך אמרתי לו: "אנחנו נסענו עכשיו 40 דקות שרוב התחנות ריקות ובסוף... בסוף רק מישהו אחד עלה! מה נהיה בעולם? לא היה שווה לך לדלג את הדרך הזאת ולנסוע ישירות לירושלים בלי כל הסיבובים המיותרים הללו".

הנהג השיב לי: "אלה הם ההוראות, זה מה שנתנו לי בחברה ואני חייב למלא אחר הכללים, אני לא יכול לדלג על תחנות אפילו שיש שם רק אדם אחד".

בחור יקר, נערה צדיקה!! זה שנה לי את כל ההסתכלות על ההתנהלות שלי בעולם מול אבא שבשמיים. הוא הביא אותך לעולם הזה, הוא דואג לך, הוא הכי אוהב אותך בעולם, הוא נותן לך הכל כדי שתחיה טוב ותשגשג.

ואז היצר הרע מעלה בך מחשבה אחת, שכל מטרתה היא להכניס בך דאגות וצער: "יש כל כך הרבה אנשים ורק לי בורא עולם ידאג ויתן?", אומרת לך המחשבה השלילית, שהיא היצר הרע.

המחשבות הללו הם שטויות! הם קשקוש! הנוסע שעמד והמתין בתחנה הנדחת, אמר לעצמו: "הנסיעה כל כך ארוכה מעיר לעיר, ואני - אני אדם בודד לבד שממתין בתחנה, האם בכלל האוטובוס יעצור ויקח אותי? אני לא מאמין שבמיוחד בשבילי ייסע אוטובוס 60 מקומות עד צומת חור הארץ ויסיע אותי למקום חפצי..."

אבל אנחנו כבר יודעים (ומסתבר שגם הוא) שהנהג יבוא לקחת אותנו, ויותר מזה: הוא חייב לקחת אותנו!

וכך הוא, להבדיל מיליארידי הבדלות, בורא עולם לא רק ישלח את האוטובוס על כל 60 מושביו בשביל לאסוף אותך, הוא ישלח את כל העולם - כדי לעזור רק לך! וזה מה שטמון בדברי חז"ל (סנהדרין לז): "לעולם יאמר אדם - בשבילי נברא העולם!" תחדירו את זה חזק לעצמות! כל העולם כאן נברא בשבילי, לשמש רק אותי!

<< כיצד אפשר להשריש את זה בצורה מעשית, ולחיות בצורה שאתה אוהב את עצמך - תמיד!! בע"ה בשבוע הבא, נמשיך עם שיטת האוטובוס...

יש לכם שאלה? אל תהססו לפנות, ובס"ד נפתור הכל!
לתגובות ולשאלות בדוא"ל: alon089945291@gmail.com

מיוחד, שבכל אופן ובכל צורה אסור לי לפסוח עליו.

סגרנו יום ונפגשנו בדירה בבני ברק. במבט ראשון מה שראיתי היה צלקת של תפרים בפנים של הבחור. בתחילה ה'מום' הזה הפריע לי מעט, אבל לאט הבנתי שאני נפגשת עם בחור איכותי, משהו שלא יצא לי להיפגש מעולם. זה במקביל לכך שלמדתי מאחי שצלקת בפנים זה לא מה שחותם את התוכן של הבן אדם. וכך, הפגישות התקדמו אחת אחרי השנייה. אחרי פגישה רביעית התחלנו לדבר על כיוון של סגירת ווארט.

הודעתי לאמי על הצעד שעליו החלטתי, אמי הייתה מאושרת וצלצלה לשדכנית בבקשה לקבוע עם המשודכים את היום בו הם ישובו על התנאים. השדכנית קבעה תאריך והורים נפגשו בביתנו.

שהשעה הגיעה, הדפיקות נשמעו בדלת. אבי קם לפתוח את הדלת, וההורים עמדו בפתח, כשפניהם להיכנס פנימה. "הגית", זעקה אמי. האמא של הבחור ואמא שלי רצו זו

לזו בזרועות פתוחות וחבקו את השנייה. היו אלו רגעים שגם האבות לא הבינו מה מתרחש. "אחר כך נספר לכם", אמרו הנשים לבעליהם. לאחר שישבו והחליפו חוויות, הם ישובו על התנאים וב"ה הווארט נסגר ואיתו גם המעגל.

בין יתר הדברים שדברו חגית ואמי, הם שוחחו על הילדים ועל חוויות הגידול שעוברת עליהם. כשידור לפרטים הם גילו שאחי אברהם למד עם בנה המשודך חיים בתלמוד תורה. אמא שלי התחילה להבין שמדובר באותו חיים שהציל את חייו של אחי אברהם בשריפה כשהוא שהה לבדו בכיתה. "זה החיים המתוק הזה, שהיה עם הבן שלי בכיתה באותו זמן", אמרה אמי כשכל העיניים שנכחו בשיחה התמלאו בדמעות.

"מה עם אברהם", שאלה חגית. "אברהם ב"ה עושה חיל בשיבה, כמוכן שהוא בשידוכים אבל משהו בו נתקע ואני חוששת שזה בגלל הכוויות שיש לו באמצע הפנים", אמרה אמי לחגית. חגית, ספרה לאימי שיש לה עוד בת מתחת לחיים שכעת סיימה סמינר ויצאה לשידוכים. אמי דלתה עוד פרטים מכאן ומשם. לאחר שהחליפו נתונים, לא היה חסר דבר מלבד הפגישות שאכן זרמו אחת אחרי השנייה באין מפריע.

לאחר שבועיים הצלחת נשברה שוב בבית משפחת לוי והרוש, בפעם השנייה בתוך פחות מחודש. שאבי סיפר את הסיפור במהלך השבת חתן שלי ושל אחי, הנוכחים לא האמינו שקיימת סגירת מעגל חובקת שנים שכזאת.

זה מה שנקרא "סגירת מעגלים", וכך גם בחרתי לקרוא לסיפור, בשמו.

לאחר מספר שנים עת בו הגיע הזמן שאימי הכניסה את אחי אברהם לכיתה א', הגיע עוד תלמיד לכיתה בשם חיים. חיים היה ילד טוב, שקט ועדין נפש. "מעולם הוא לא הרג זבוב", כינו אותו חבריו לימים.

אברהם היה ה-שובב של הכיתה, הוא נהג לעשות שטויות כפי שאמרתי לכם בצורה לא הגיונית ומסוכנת ביותר. באחד הימים אברהם החליט לעשות שמח בכיתה, הוא לקח קרטון ושפך פנימה אצטון שהוא לקח מהבית באותו בוקר. את הקרטון הוא הניח על אדן החלון, בשעה שחברי הכיתה יצאו לברך ברכת האילנות עם הרב. כשהוא הדליק את הקרטון עוצמת האש פגה בפניו ובבגדיו, ואש החלה להתפשט אט אט על גבי גופו.

באותם רגעים לא היה לאברהם מה לעשות. הכיתה ריקה מילדים ואין אדם שיעזור לו להציל את חייו. ואז דלת הכיתה נפתחה. היה זה חיים. הוא רץ במהירות לעבר אברהם וכיבה את הלהבות הקטנות שכמעט והתפשטו לכל גופו. מהזינוק על אברהם, המסמר

שהיה תלוי על החלון ננעץ בעוצמה בפניו של חיים וגרם לו לחתך עמוק.

שני הילדים עשו את דרכם לחדר המנהל. האחרון בלי לשאול הרבה שאלות לקח אותם באופן מידי למיון. שם טפלו בחיים, ואת אברהם שלחו לבית החולים. כל אחד עבר טיפולים בהתאם למצבם.

לאחר כשבוע ימים חיים חזר לכיתה שחלק מפניו נפגע ונותר עם צלקת ותפרים. שבוע לאחר מכן אברהם גם כן חזר עם צלקת באזור האף.

והסיפור כלל לא נגמר.

כשגדלו הנערים, כל אחד פנה לדרכו ולישיבה אשר בה חפץ ליבו. לאחר ארבע שנים בישיבה אני ואחי אברהם יצאנו לשידוכים. נפגשנו בצורה כמעט מקבילה. אבל למרות הכל הלב שלי יצא אל אברהם. היה לו קשה מאוד להשתלב בשידוכים, מהסיבה שיש לו צלקת די בולטת בפנים. ה'מום' הזה הפריע לו מאוד, וגרם לו לצער אין סופי. הייתי מעודדת אותו במילים ובמכתבים, ואף אמרתי שעוד תבוא הבחורה שתחטוף אותו רק בזכות מי שהוא ולא תשפוט אותו על מה שיש לו על פניו. את הדברים הללו, הייתי אומרת לו באופן קבוע למרות הייאוש היה מורגש בבית. אבל בתוך תוכי תמיד ידעתי, שבחור כזה כל אחת תחטוף.

באחד הימים השדכנית מצלצלת לאמא של ומספרת לה שיש לה בחור להציע לי. השם של הבחור היה חיים הרוש (שם בדוי). אמא לקחה את הפרטים והחלה לברר. לאחר הבירורים שמעתי את הפרטים והסכמתי להיפגש איתו. הבנתי, שלא מדובר בעוד בחור, אלא במשהו

”לאחר שבועיים הצלחת נשברה שוב בבית משפחת לוי והרוש, בפעם השנייה בתוך פחות מחודש.

מתיקות בפרשה

מוסר, הגות ודרך חיים
בפרשת השבוע
הרב יצחק עטיה שליט"א

ההתגברות האמיתית

"הן עם כלביא וכארי יתנשא..."

(במדבר נג, כד)

ופירש"י ז"ל, "כשהן עומדין משנתם שחרית, הן מתגברין כלביא וכארי לחטוף את המצוות ללבוש טלית, לקרא את שמע ולהניח תפילין". וכתב בספר "זהב משבא" [להגרמ"ש שפירא זצ"ל], דמשמע מדברי רש"י הללו שלעמוד משנתן אין צריך להיות כארי. ואם אינו עומד משנתו הרי הוא סתם עצל. האמנם במדרש רבה כתב, איתא, עומדין משנתן כאריות מוטפין ק"ש וממליכין להקב"ה. הנה כדי לעמוד משנתן צריך כח כארי. וא"כ מה כי נלין על אלו שאינם עומדים משנתם לקבלת עול מלכות שמים, והרי כח כארי הם צריכים? אכן בשו"ע (או"ח א, א) כתב, יתגבר כארי לקום בבוקר וכו' והגר"א בביאורו ציין למפרש הנ"ל, ואם כך הוא הדין בשו"ע מוכרח מזה שאכן יש לכל אחד כח ארי לעמוד משנתו. ומעתה אמור, אם אינו קם, הרי מארי נעשה לשועל וכבשה, הלא יבוש הארי החזק ליהפך לשועל וכבשה מבלי כח. ועל תוספת הכתוב "כארי יתנשא", פירש הנצי"ב ב'העמק דבר', שהארי הוא גיבור בטבעו, ועוד יש לו התנשאות הנפש שמועיל לו הרבה להפיק רצונו יותר מכפי כוחו גם כן, וזהו ברכת ישראל, לבד שמתגבר בטבע, עוד כארי יתנשא, יותר מכפי כוחו.

והוא כפירוש רמב"ן על הפסוק "ויבאו כל איש אשר נשאו ליבו" (שמות לה, כא), שאעפ"י שלא היו למודים למלאכות דקות כמלאכת המשכן, אבל נשיאת הלב היא זו שמצאו בטבעם לדעת לעשות כן, ויגבה ליבם בדרכי ה', שיש בכח נשיאות הלב לפתוח כחות עליונים יותר מכפי כוחו. וכמו שמצינו אצל יעקב שנזכר שלא התפלל במקום שהתפללו אבותיו, ויהיב דעתיה וליביה למהדר. ותימה מה סלקא דעתך והרי הוא עומד בחן, וכי יספיק להגיע לבית אל קודם שתחשך. אלא מכיוון שיהיב דעתיה וליביה למהדר, ונשאו ליבו לכך, נתינה לו הסייעתא דשמיא וקפצה לו הדרך. ועל האדם לשאוף בנשיאות לב לדבר, ושמים יסייעו לזה.

הבחינות לישיבות גדולות - איפה ההורים בתמונה?

שאלה: בני היקר נבחן בימים אלו לישיבות גדולות, הוא מתמודד עם קושי מסוים בהבנה, וכתוצאה מכך הוא קצת מתוסכל האם הוא יתקבל לישיבה בה הוא רוצה ללמוד. גם הרב שלו מאוד מעוניין לעזור לו, אך גם הוא לא בטוח בעצמו כיצד נוכל להגביר את האימון בלב הבן, כדי שהוא יוכל לעבור את התקופה הזו בשלום?

אבא יקר, מתוך סוף מכתבך ניכר שאתה אדם חכם. תשובתך בנויה מסוף שאלתך, אבל תחילה אשיב לך בסיפור מעניין שקראתי. הרב יטקובסקי הזדמן פעם למסור שיעור בתל אביב, במהלך השיעור שנמסר במשניות, רק משתתף אחד גילה ענין בשיעור. היה זה יהודי נשוא פנים והדרת זקן, בסיום השיעור בירר הרב יטקובסקי על עברו של אותו יהודי, והוא השיב לו נולדתי באנגליה, כל חברי שלמדו איתי המשיכו את לימודיהם במוסדות מעורבים בלימודי קודש וחול, אני עליתי לארץ ישראל וחיפשתי ישיבה בה אוכל ללמוד רק תורה. האמת היא שאף ישיבה לא רצתה בי כי לא ידעתי ללמוד. ידידים יעצו לי לשנן כמה דפים במסכת ביצה, ולנסות את מזלי בישיבתו של המשגיח רבי אליהו לאפיין זצ"ל. כשהחל המבחן, שכחתי הכל מרוב התרגשות. רבי אליהו שראה עד כמה אני נרגש, ליטפני בחיבה ואמר לי: "אשאל אותך שאלה אחת מהמשנה במסכת ביצה. מה עושים עם ביצה שנולדה ביום טוב?". לצערי כל הליטופים וההרגעות לא עזרו לי, והתשובה שהשבתי בפשטות היא ביצה שנולדה ביום טוב עושים ממנה חביתה.

קוראים יקרים, מה אתם אומרים האם יש סיכוי לבחור כזה להתקבל לישיבה? מסתבר שלא, אך רבי אליהו לאפיין שהבין את נפש הבחור, עוד נתן לו מחמאה ואמר לו אכן יש בך שכל ישר כי מה שנכון נכון עם ביצה עושים חביתה. מספר אותו יהודי: "נכנסתי לישיבה של רבי אליהו לאפיין, ועשיתי חייל בלימודי. יש לי בנים ובנות, חתנים וכלות כולם תלמידי חכמים מופלגים, ואת כל ההצלחות שיש לי אני תולה רק בזכות האימון שנתן בי רבי אליהו לאפיין זצ"ל".

'אימון' זה שם המשחק. כשנחזיר בכל הכוח אימון בילדינו, אנו רק נקרב אותם בסייעתא דשמיא למטרה. כל זאת כמובן אם בראש ובראשונה נשנן להם שלא אנחנו ולא הם מנהלים את העולם, יש את הבורא למעלה שהוא מחליט מה הישיבה הכי טובה בשביל ילדינו ה'שם הנחמד של הישיבה' לא מחייב בכלל שהיא טובה עבור אי מי מילדינו.

בסייעתא דשמיא אין עדי מלכך

מה זוכה מי שמוכח את הרבים?

זכויות מוכפלים כל הימים בכל הזמנים (חובות הלבבות שער אהבת ה' (פ"ה))	זוכה לבנים צדיקים ותלמידי חכמים (תנא דבי אליהו סדר אליהו רבה (פ"ח))
זוכה לזכרון על כל עוונותיו (יומא, שם)	זוכה לאריכות ימים (קול חיים להגר"ח פלאגי זצ"ל, סימן ר' אות ט"ל דק"א)
זוכה להקב"ה מרחם עליו ונותן לו בינה דעה והשכל וחלקו עם שלושה אבות (אבן עזר, רובל, בהקדמה דף ג')	זוכה לזכרון בן העולם הבא (עין דבי אליהו רבה פרשה ט')
זוכה לבנים כשמואל הנביא (תנא)	זוכה לגאולה תלויה בו (מחזיק ברכה א"ח סי' רצ, סק"ג)
זוכה לזכרון של אדם עליו מיתה - הגזירה מתבטלת (נפש החיים שער ד' פרק י"ח)	זוכה לזכרון של אדם עליו מיתה - הגזירה מתבטלת (נפש החיים שער ד' פרק י"ח)
זוכה לזכרון של אדם עליו מיתה - הגזירה מתבטלת (נפש החיים שער ד' פרק י"ח)	זוכה לזכרון של אדם עליו מיתה - הגזירה מתבטלת (נפש החיים שער ד' פרק י"ח)

מי מאיתנו לא זקוק לשיעור?
מי מאיתנו לא רוצה לקבל את הבטחות רבותינו הראשונים?
העלון הפופולארי 'אור השבת' יוצא כמכשע זכרי הרבים ייחודי ונדיר שלא היה כמותו מעולם!
אתם מחליטים כמה אתם מזוכים!

100 ₪ = 300 גיליונות

בזכותכם עוד 300 משפחות!! - יזכו להתחבר לבורא עולם!
דווקא עכשיו! הצטרפו כעת למהפכת זכרי הרבים הגדולה והחשובה ביותר בעולם - ותזכו לכל ההבטחות האמורות למעלה!
בברכת "ומלאה הארץ דעה את השם"
לפרטים: 052-7148454 | דוא"ל: alon7148454@gmail.com
ישנה אפשרות להנחות שמות וכו'

נצור לשונך // שומרים על הלשון - ורואים ישועות!

אברך אחד נכנס לצדיק הרב משה מנדל זצ"ל, והתלונן כי ילדו הקטן סובל מדלקות אוזניים קשות. גם הרופאים היו אובדי עצות, הוא ביקש מהרב ברכה. הרב שמע את כאבו, ויעץ לו להתחזק מאד בשמירת אזניו, משמיעת לשון הרע ורכילות. ואכן מאז שהחל לשמור את אזניו נעלמו הדלקות. (דבר אברהם)